YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (laajennettu viides jaosto)

10 päivänä heinäkuuta 1996 *

Asiassa T-208/95,

Miwon Co. Ltd, korealainen yhtiö, kotipaikka Dongdaemun-Ku (Soul, Etelä-Korea), edustajanaan asianajaja Jean-François Bellis, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Freddy Brausch, 8 rue Zithe,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Nicholas Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan mononatrium-

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

glutamaatin tuonnissa 18 päivänä heinäkuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1754/95 (EYVL L 170, s. 4) kumoamista Miwon Co. Ltd:tä koskevalta osalta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Schintgen sekä tuomarit R. García-Valdecasas, V. Tiili, J. Azizi ja R. Moura Ramos,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat

1 Komissio otti 2 päivänä maaliskuuta 1990 antamallaan asetuksella (ETY) N:o 547/90 käyttöön väliaikaisen polkumyyntitullin Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan glutamaattihapon ja -suolojen tuonnissa, mutta hyväksyi kaikkien tutkimusyhteistyöhön osallistuneiden viejien (joihin myös kantajana oleva Miwon Co. Ltd kuului) vähimmäishintoja koskevat sitoumukset.

2 Neuvosto otti 27 päivänä kesäkuuta 1990 antamallaan asetuksella (ETY) N:o 1798/90 (EVYL L 167, s. 1, jäljempänä asetus N:o 1798/90), jota on viimeksi muutettu neuvoston 2 päivänä syyskuuta 1993 antamalla asetuksella (ETY) N:o 2455/93, käyttöön lopullisen polkumyyntitullin näistä maista peräisin olevan mononatriumglutamaatin (jäljempänä MNG) tuonnissa, mutta tämä tulli ei koskenut niiden tuottajien tuotteita, joiden sitoumukset oli hyväksytty.

3 Yhteisön teollisuuden jätettyä tätä koskevan pyynnön, komissio ilmoitti (ilmoitus julkaistu virallisessa lehdessä EYVL 1994 C 187, s. 13) aloittavansa polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1, jäljempänä perusasetus) 14 artiklan mukaisen, polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden uudelleentarkastelun. Valituksessa vedottiin erityisesti siihen, että asianomaisista maista peräisin oleva MNG oli tuotu yhteisöön alhaisempaan hintaan kuin olemassa olevissa hintasitoumuksissa edellytettiin.

4 Tutkimuksen kuluessa komissio päätteli, että hintasitoumuksia — erityisesti kantajan antamaa sitoumusta — oli rikottu, ja antoi 18 päivänä heinäkuuta 1995 perusasetuksen 10 artiklan 6 kohdan mukaisesti asetuksen (EY) N:o 1754/95, jolla otettiin käyttöön väliaikainen polkumyyntitulli Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan MNG:n tuonnissa (EYVL L 170, s. 20, jäljempänä asetus N:o 1754/95). Tämän tullin voimassaoloaikaa jatkettiin perusasetuksen 11 artiklan 5 kohdan nojalla kahdella kuukaudella 17 päivänä marraskuuta 1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2685/95 (EYVL L 275, s. 22).

5 Neuvosto antoi 19 päivänä tammikuuta 1996 asetuksen (EY) N:o 81/96, jolla muutettiin 2 päivänä syyskuuta 1993 annettua asetusta N:o 2455/93 ja jolla otettiin käyttöön lopullinen polkumyyntitulli asianomaisista maista peräisin olevan MNG:n tuonnissa (EYVL L 15, s. 20, jäljempänä asetus N:o 81/96). Kantaja nosti 12.4.1996 toisen kanteen (asia T-51/96) tätä asetusta vastaan.

Oikeudenkäyntimenettely

6 Kantaja nosti 3.11.1995 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jättämällään kannekirjelmällä asetuksen N:o 1754/95 kumoamista koskevan kanteen.

7 Komissio esitti 29.1.1996 päivätyssä asiakirjassa työjärjestyksen 114 artiklan 2 kohtaan perustuvan oikeudenkäyntiväitteen perustellen sitä sillä, että asiassa ei enää ollut aihetta antaa lausuntoa, koska neuvosto oli antanut asetuksen N:o 81/96.

8 Kantaja jätti 27.3.1996 oikeudenkäyntiväitettä koskevat huomautuksensa.

Asianosaisten esittämät perusteet ja perustelut

9 Komissio väittää vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraavan, että väliaikaisten tullien käyttöönottamisesta annettua komission asetusta N:o 1754/95 vastaan nostettu kanne on perusteeton, koska neuvosto oli antanut lopullisten tullien käyttöönottamista koskevan asetuksen N:o 81/96 (asia 56/85, Brother v. komissio, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 5655; yhdistetyt asiat 294/86 ja 77/87, Technointorg v. komissio ja neuvosto, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 6077 ja yhdistetyt asiat C-305/86 ja C-160/87, Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1990, Kok. 1990, s. I-2945).

10 Komissio arvioi, että asiakirjoista ei ilmene yhtään sellaista seikkaa, jonka perusteella tästä vakiintuneesta oikeuskäytännöstä voitaisiin poiketa nyt esillä olevassa asiassa. Se korostaa, että ainoa erityinen seikka tässä asiassa on se, että väliaikaiset tullit on asetettu sen vuoksi, että sitoumusta oli rikottu, eikä sen vuoksi, että ne olisivat sellainen toimenpide, jolla varsinainen menettely aloitettiin.

11 Komissio väittää, että sitoumuksen korvaamista tullilla ei voida pitää seuraamuksena, vaan vain erään polkumyynnin vastaisen toimenpiteen korvaamisena toisella toimenpiteellä.

12 Lopuksi komissio korostaa, että asetuksella N:o 81/96 vahvistetaan se komission tekemä toteamus, että kantaja on rikkonut sitoumustaan ja että neuvoston asetuksen perustelukappaleissa 25—28 kantajan tuontihinnan muodostamista perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti perustellaan sillä, että sitoumusta on rikottu. Se päättelee tästä, että sitoumuksen rikkomista koskeva kysymys on siirretty riidanalaisesta asetuksesta asetukseen N:o 81/96 ja että kaikki tätä kysymystä koskevat perusteet ja perustelut voidaan esittää asetusta N:o 81/96 vastaan nostetun kanteen yhteydessä. Tämän vuoksi nyt esillä olevassa asiassa ei enää olisi aihetta antaa lausuntoa.

13 Kantaja väittää, että se komission väite, jonka mukaan sitoumusten rikkomista koskeva kysymys olisi siirretty riidanalaisesta asetuksesta asetukseen N:o 81/96 ja jonka mukaan neuvoston tältä osin tekemät päätelmät voitaisiin kiistää tätä viimeksi mainittua asetusta vastaan nostetun kanteen yhteydessä, ei sovi yhteen perusasetuksen säännösten kanssa.

14 Kantaja huomauttaa riidanalaisen asetuksen antamisen perustuvan perusasetuksen 10 artiklan 6 kohtaan, jolla komissiolle annetaan yksinomainen valta todeta, että sitoumusta on rikottu ja että se on tästä syystä peruutettava. Kantaja arvioi, että komission tämän suuntainen sitoumuksen rikkomista ja peruuttamista koskeva päätelmä oli lopullinen.

15 Kantaja vetoaa tässä suhteessa siihen, että neuvosto ei ole asetuksessa N:o 81/96 enää ottanut kantaa siihen kysymykseen, onko sitoumus peruutettava sillä perusteella, että sitä on väitetty rikotun, vaan neuvosto on vain maininnut komission riidanalaisessa asetuksessa tekemän päätöksen, joka koski sitoumuksen peruutta-

mista ja sen lopullisen polkumyyntitullin muuttamista, joka oli määrätty 27.6.1990 annetulla asetuksella N:o 1798/90, jota on viimeksi muutettu 2.9.1993 annetulla asetuksella N:o 2455/93.

16 Kantajan mukaan sillä perustella, että neuvosto on asetuksessa N:o 81/96 perustellut vientihinnan muodostamista tietyillä seikoilla, jotka ovat samoja kuin komission riidanalaisessa asetuksessa esille tuomat seikat, ei voida päätellä, että sitoumuksen rikkomista koskevaa kysymystä olisi tarkasteltu uudelleen asetuksessa N:o 81/96. Kantaja korostaa, että neuvosto on lisäksi hylännyt tiettyjä komission esille tuomia seikkoja ja perustanut päätöksensä osittain muihin perusteisiin.

17 Kantaja huomauttaa, että neuvoston asetuksen N:o 81/96 perustelukappaleissa 25—28 esitetty toteamus on sisällöltään erilainen kuin riidanalaisessa komission asetuksessa esitetty toteamus, koska komissio oli katsonut perusasetuksen 10 artiklan 6 kohdan perusteella, että kantaja oli rikkonut sitoumustaan, kun taas neuvosto oli arvioinut, että kantajan vientihinta oli muodostettava perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti. Tämän vuoksi olisi täysin virheellistä väittää, että riidanalaisessa asetuksessa käsiteltyä sitoumuksen rikkomista koskevaa kysymystä olisi käsitelty uudelleen asetuksessa N:o 81/96.

18 Kantaja täsmentää tältä osin, että komission ja neuvoston esille tuomien tiettyjen seikkojen samankaltaisuus on pelkkä sattuma, jonka oli aiheuttanut se komission päätös, jolla se katsoi, että kantajasta riippumattomien tuojien käyttämät suhteellisen alhaiset jälleenmyyntihinnat voitiin selittää vain sillä, että kantaja oli antanut näille tuojille salaista vastiketta. Kantajan mukaan neuvosto sovelsi lopullisia polkumyyntitulleja laskiessaan 2 artiklan 8 kohdan b alakohtaa, mutta oli helppo kuvitella tilanteita, joissa millään niistä perusteista, joita komissio toi esille katsoessaan, että viejä oli rikkonut sitoumustaan, ei olisi merkitystä laskettaessa tälle viejälle määrättyä lopullista polkumyyntitullia. Komission 10 artiklan 6 kohdan

perusteella tekemää päätöstä koskevan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottaminen ei voinut riippua siitä, oliko neuvosto perustanut täysin erilaisen päätöksensä sellaisiin tiettyihin seikkoihin, joihin komissio oli vedonnut.

19 Kantaja arvioi, että komission esittämä näkemys, jonka mukaan viejän on odotettava sitä, että neuvosto antaa asetuksen lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta ennen kuin se voi riitauttaa komission esittämän väitteen siitä, että kantaja on rikkonut sitoumustaan, johtaisi mahdottomiin tilanteisiin silloin kun neuvosto — milloin mistäkin syystä — päättäisi olla määräämättä lopullista polkumyyntitullia. Viejän ei olisi tällöin enää asian vanhentumisen vuoksi mahdollista nostaa kannetta sitä komission päätöstä vastaan, jonka mukaan viejä on rikkonut sitoumustaan, mutta tätä päätöstä voitaisiin myöhemmin, vaikka muita tuotteita koskevissa muissa polkumyynnin vastaisissa menettelyissä, käyttää viejää vastaan hylättäessä viejän tekemä sitoumustarjous. Kantaja tekee tästä sen päätelmän, että viejällä on perusteltu intressi riitauttaa komission 10 artiklan 6 kohdan perusteella tekemän, sitoumuksen rikkomista koskevan päätöksen lainmukaisuus riippumatta siitä, onko neuvosto määrännyt lopullisesta polkumyyntitullista.

Yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa aluksi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan (em. asia Brother v. komissio, tuomion 6 kohta; em. asia Technointorg v. komissio ja neuvosto, tuomion 12 kohta; yhdistetyt asiat C-304/86 ja C-185/87, Enital v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1990, Kok. 1990, I-2939 ja em. asia Neotype Techmashexport v. komissio) ottaen huomioon sen, että väliaikaisella polkumyyntitullilla taatut määrät on kokonaisuudessaan kannettu lopullisen asetuksen 2 artiklan perusteella, kantaja ei voi vedota mihinkään väliaikaisen asetuksen oikeudelliseen vaikutukseen. Tästä seuraa, että koska neuvosto on antanut lopullisen asetuksen, kantajalla ei pääsääntöisesti enää ole intressiä riitauttaa väliaikaista asetusta.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa kuitenkin, että nyt esillä olevassa kanteessa on kysymys väliaikaisesta asetuksesta erityisesti siltä osin, kuin tässä asetuksessa todetaan kantajan rikkoneen hintasitoumustaan ja peruutetaan tämä sitoumus.

22 Tämän vuoksi on tutkittava, onko kantajalla edelleenkin intressi nostaa riidanalaista asetusta koskeva kumoamiskanne, sillä perusteella, että komissio on riidanalaisessa asetuksessa todennut kantajan rikkoneen hintasitoumustaan ja tämän vuoksi peruuttanut sen.

23 Kantaja korostaa tältä osin sitä, että koska perusasetuksen 10 artiklan 6 kohdassa annetaan komissiolle yksinomainen valta päättää siitä, onko sitoumusta rikottu ja onko sitoumus näin ollen peruutettava, komission tekemä sitoumuksen rikkomista ja peruuttamista koskeva toteamus on lopullinen, eikä tätä toteamusta voida riitauttaa neuvoston asetusta vastaan nostetun kanteen yhteydessä.

24 Tätä väitettä ei voida hyväksyä.

25 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on asiassa C-156/87 Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio (Kok. 1990, s. I-781, 6—9 kohta; ks. myös yhdistetyt asiat C-133/87 ja C-150/87, Nashua Corporation ym. v. komissio ja neuvosto, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990, s. I-719), 14.3.1990 antamassaan tuomiossa korostanut, komission toiminta liittyy läheisesti neuvoston päätöksentekomenettelyyn. Perusasetuksen säännöksistä seuraa itse asiassa, että komission on tehtävä tutkimuksia ja päätettävä tällä perusteella, että menettely lopetetaan tai että sitä jatketaan ja että väliaikaisiin toimenpiteisiin ryhdytään ja neuvostolle tehdään lopullisia toimenpi-

teitä koskeva esitys. Lopullisen päätöksen tekeminen kuuluu kuitenkin neuvostolle. Neuvosto voi joko jättää päätöksen tekemättä, jos se on eri mieltä komission kanssa, tai tehdä päätöksen komission esityksen perusteella.

26 Yhteisöjen tuomioistuin on päätellyt tästä näissä tuomioissa, että jos komissio hylkää sitoumustarjouksen, se ei ole sellainen toimenpide, jolla on pakottavia oikeudellisia vaikutuksia kantajan intresseihin kun otetaan huomioon, että komissio voi tarkistaa päätöstään ja että neuvosto voi polkumyyntitullin käyttöönottamisen sijasta päättää sellaisesta väliaikaisesta toimenpiteestä, jonka tavoitteena on lopullisen päätöksen eikä valituskelpoisen toimenpiteen valmisteleminen.

27 On korostettava, että yhteisöjen tuomioistuin on tehnyt tämän päätelmän siitä huolimatta, että — aivan kuten silloinkin, kun on kysymys sitoumuksen peruuttamista koskevasta päätöksestä — perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa komissiolle annetaan nimenomaisesti yksinomainen valta hyväksyä sitoumusta koskeva esitys.

28 Toisin kuin kantaja väittää, näyttää näin ollen siltä, että sitoumuksen peruuttamista koskevaa päätöstä ei voida pitää valituskelpoisena toimenpiteenä, koska perusasetuksen 10 artiklan 6 kohdassa annetaan nimenomaisesti vain komissiolle valta päättää siitä, onko sitoumusta rikottu.

29 Samoin on korostettava, että sitoumuksen peruuttamista koskevasta päätöksestä aiheutuu yleensä asianomaisille taloudellisille toimijoille samanlaisia seurauksia kuin sitoumusesityksen hylkäämistä koskevasta päätöksestä, nimittäin väliaikaisen

polkumyyntitullin käyttöönottaminen. Näissä kahdessa tapauksessa on kuitenkin kysymys vain väliaikaisesta toimenpiteestä, jonka tavoitteena on neuvoston lopullisen päätöksen valmistelu.

30 Lisäksi on korostettava, että riidanalaisen asetuksen 13 artiklassa täsmennetään, että "kaikki tämän asetuksen antamiseksi tehdyt päätelmät ovat väliaikaisia ja ne voidaan ottaa uudelleen tarkasteltaviksi, kun harkitaan komission ehdottaman lopullisen tullin käyttöönottamista". *

31 On siis katsottava, että sellainen komission tekemä päätös, jolla se peruuttaa hintasitoumuksen sitoumuksen rikkomisen vuoksi, ei ole valituskelpoinen toimenpide, ja että taloudelliset toimijat voivat riitauttaessaan lopullisten polkumyyntitullien käyttöönottamisesta annettua asetusta tarvittaessa vedota kaikkiin niihin säännönvastaisuuksiin, jotka liittyvät komission esittämiin, näiden toimijoiden sitoumuksen rikkomista koskeviin päätelmiin.

32 Tästä seuraa, että kantajalla ei ole asiavaltuutta riitauttaa väliaikaista asetusta sillä perusteella, että tässä väliaikaisessa, kanteen kohteena olevassa asetuksessa todetaan kantajan rikkoneen sitoumustaan.

33 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että sitoumuksen rikkomista koskeva kysymys on siirretty asetukseen N:o 81/96. Toisin kuin kantaja väittää neuvosto on asetuksessaan N:o 81/96 tämän vuoksi tarkastellut uudelleen tai ainakin ratkaissut sitoumuksen rikkomista koskevan kysymyksen. Neuvosto on asetuksen N:o 81/96 perustelukappaleissa 25—28 ja erityisesti perustelukappaleessa 26 sekä perustelukappaleissa 57 ja 69 tuonut esille ne olosuhteet, jotka osoittavat neuvoston mukaan sen, että sitoumusta on rikottu.

* Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että sitä vastaajan esittämää väitettä, jonka mukaan sitoumuksen rikkomista koskevaa kysymystä on tarkasteltu uudelleen neuvoston asetuksessa, tukee se seikka, että tietyt neuvoston esittämät, sitoumuksen rikkomista koskevat perusteet eivät ole samoja kuin komission esittämät perusteet.

35 Kantajalla on siis mahdollisuus lopullista asetusta vastaan nostamassaan kanteessa esittää kaikki ne väitteet, jotka koskevat kantajan antaman sitoumuksen rikkomisen toteamisen lainvastaisuutta, eikä kantajalla tästä syystä ole asiavaltuutta riitauttaa väliaikaista asetusta tältä osin.

36 Kantaja ei myöskään ole oikeassa väittäessään, että neuvoston ja komission tekemät toteamukset ovat sisällöltään erilaisia, koska komissio on ratkaissut asian perusasetuksen 10 artiklan 6 kohdan perusteella, kun taas neuvosto on katsonut asetuksensa perustelukappaleissa 25—28, että vientihinta olisi ollut muodostettava 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan perusteella. Vaikka neuvosto päättelikin, että vientihinnat oli muodostettava 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaan, se teki näin juuri sen vuoksi, että se oli ensin todennut, että ainoa vakuuttava selitys sille, että kaikki tuojat olivat myyneet asianomaisen tuotteen tappiollisesti, oli tasoitusjärjestelmän olemassaolo ja että tarkastuskäyntien yhteydessä oli näytetty, että Miwon Co. Ltd:n allekirjoittamia sitoumuksia oli rikottu.

37 Edellä esitetystä seuraa, että väliaikaista asetusta vastaan nostettu kanne on perusteeton, koska lopullinen asetus on annettu, ja että lausunnon antaminen asiasta raukeaa.

Oikeudenkäyntikulut

38 Työjärjestyksen 87 artiklan 6 kohdan mukaan, jos asiassa ei anneta tuomiota, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää oikeudenkäyntikuluista harkintansa mukaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että asiassa esille tulleiden seikkojen perusteella on kohtuullista, että kumpikin asianosainen vastaa omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Lausunnon antaminen asiassa raukeaa.

2) Kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 10 päivänä heinäkuuta 1996.

H. Jung — kirjaaja

R. Schintgen — laajennetun viidennen jaoston puheenjohtaja